

Un llarg i difícil camí

A 37 anys de la capitulació dels exèrcit nazis, cal recordar la data del 5 de maig com un punt i final als llargs i penosos anys de sofriment que moltes persones hagueren de patir. Cal fer-ne memòria perquè mai no es tornin a repetir aquells dies.

JACINT CARRIO

Avui novament cal recordar aquell 5 de maig.

Perquè les noves generacions prenguin consciència que la vida no ha estat fàcil, per a molts. Molts homes i dones que creiem en un millor benestar i vàrem donar tot allò que teníem. Va ésser, per als que ara em refereixo, un llarg i penós camí que va començar el juliol del 1936 i que encara no ha acabat.

La vida és plena de lluites i de màrtirs; però jo només puc recordar allò que he viscut. I que em perdonin els altres que si bé no deixo de recordar no puc especificar-los. No cal dir com desitjaria que llurs companys també un dia els hi dediquessin unes ratlles, com jo sovint faig amb els meus. Aquell 5 de maig representa la resurrecció d'uns idealistes, que varen ajudar a obtenir els camins de la Democràcia i per tant tenim l'obligació de recordar-los. Eren persones joves i grans, que des de les barricades en els fronts de combat a les fàbriques en companyies de treball i en camps d'extermini havien posat el seu entusiasme per un ideal i sabien què volien i encara no s'ha aconseguint: l'autèntica llibertat, la vertadera Democràcia. Ha estat un llarg camí; fins quan em pregunto: Potser no es llegeix la història? És que no hi ha sen-

sibilitat? Per què varen servir tants sofriments, tantes morts. Dona la sensació, potser, ingènuaament que es vulguin repetir uns fets i llavors tot seran planys, com tenim l'exemple de les Malvines, el Liban, l'Iran, etc., etc. Avui, ja no sols parlo de Mauthausen com veieu, sinó en termes generals.

Voldria que tothom prengué consciència i no deixés fer a qualsevol ja que els destins són de tots i no han d'administrar-los només uns quants. No és possible, doncs, allò que ja ho faran els altres, o que ja n'estic cansat. Bé mengem cada dia, doncs la feina també ha d'ésser diària. Som a temps a rectificar ja que rectificar diuen que es de savis.

Cal tenir en compte que uns varen sofrir; però encara són més els que no coneixen tots els sofriments de la vida i que si ens ho tirem a l'esquena pot repetir-se aquella tràgica història i llavors tot seran gemecs però ja no hi serem a temps.

Cal, doncs, agrupar-se, agermanar-se amb els més afins i mirar de fer pinya tots plegats. Perquè aquest llarg camí de dubtes i de sofriments s'acabi i trobem la recta final del nou camí i de l'esperança tan desitjada. Cal fer una observa-

ció. Recordo que durant la Segona Guerra Mundial a França va haver-hi un partit que va creure allò del pacte nazi-soviètic i va sabotejar tant com va poder l'exèrcit francès; quan de sobte els seus membres es varen trobar atrapats i lliurats als camps d'extermini, tot eren planys. S'havien equivocat.

També cal recordar que quan els catalans o espanyols érem lliurats als camps nazis, no se'ns va preguntar mai si érem republicans, socialistes, comunistes o sindicalistes, tots érem iguals. Rojos espanyols i aquí si que començava la vertadera unitat. Carn destinada al crematori. Sense distinció. I si alguns vàrem quedar va ésser perquè la guerra va acabar.

Avui, doncs, es un dia adequat per recordar aquestes coses, han passat 46 anys i són molts els que encara seguim per poder-ho recordar i voldria que aquesta experiència fos interpretada com una necessitat i un deure de tots els ciutadans per interessar-se per allò social i polític que en definitiva és el que fa i desfa a favor o en contra de les nostres vides.

En definitiva, un llarg i difícil camí que crec mereix una seriosa reflexió per tal de no haver de demanar perdó.